

взаємодії з людьми. Автор володів глибоким розумінням Священного Писання та створення Бога, а також проявляв широке пізнання в історії, грецькій та римській старожитності та язичницькій міфології. Його невтомна працездатність на літературному полі збагатила духовництво та паству через його наставницькі твори, які внесли вагомий внесок у богословську теорію церковних проповідей та мали вплив на соціальні відносини в тогочасному суспільстві.

Педагогічний зміст основних творів Іоанна Максимовича вбачаємо в ідеї утвердження духовності і моралі, людської гідності і любові до ближнього, милосердя й доброти, чесності й справедливості, взаємоповаги і взаємодопомоги між людьми; у формуванні патріотизму, поваги до культурних цінностей українського народу, його історико-культурних надбань, традицій тощо.

Список використаних джерел:

1. АКАФІСТ СВЯТИТЕЛЮ ІОАННУ ТОБОЛЬСЬКОМУ, ЧУДОТВОРЦЮ. СВЯТИТЕЛЬ НАРОДИВСЯ У НІЖИНІ. До 360-річчя від дня народження. URL: http://lib.ndu.edu.ua/dspace/bitstream/123456789/1802/1/tabolski_bl.pdf
2. Архімандрит Арсеній (Бочкар Андрій Олександрович). Митрополит Іоанн Тобольский. Режим доступу: <https://parafia.org.ua/biblioteka/zhyttya-svyatyh-i-podvyzhnykiv/mytropolyt-ivan-maksymovych/>
3. Погрібняк О. *Передумови формування ідей морального виховання у педагогічній спадщині Іоанна Максимовича.* Режим доступу: <http://dspace.pnpu.edu.ua/bitstream/123456789/5597/1/Pogribnyak.pdf>
4. Половець В. М. *Іоанн Максимович: Соціальні аспекти творчості (1651-1715).* Режим доступу: https://shron1.chtyvo.org.ua/Polovets_Volodymyr/Ioann_Maksymovych_sotsialni_aspekty_tvorchosti_1651_1715.pdf

СИНЕРГІЯ МІЖ AGILE-МЕНЕДЖМЕНТОМ ТА ТРАДИЦІЙНИМИ ПІДХОДАМИ В УПРАВЛІННІ ЕКОЛОГІЧНИМИ ПРОЄКТАМИ: ШЛЯХИ ГАРМОНІЗАЦІЇ ТА РОЗВИТКУ

Лінський О. Л.
Полтава, Україна

*Науковий керівник: Іщенко Інна Сергіївна, кандидат економічних наук,
асистент кафедри педагогічної майстерності та менеджменту
імені І.А.Зязюна Полтавського національного педагогічного університету
імені В.Г.Короленка*

У сучасному світі, де проблеми екології стають все більш актуальними, ефективне управління екологічними проєктами відіграє ключову роль у забезпеченні сталого розвитку та збереження навколишнього середовища. Однак, досягнення успіху в цій сфері вимагає поєднання різноманітних методологій та підходів управління.

На одному боці спектру знаходяться традиційні підходи до управління проєктами, що базуються на строго визначених планах, розкладах та ієрархічних структурах. З іншого боку, Agile-менеджмент (від англ. Agile — «рухливий», «спритний», «еластичний»), який виник у сфері розробки програмного забезпечення, пропонує гнучкість, ітеративний підхід та спрямованість на відкриту комунікацію для досягнення швидкого реагування на зміни.

Поєднання Agile-менеджменту з традиційними методами управління в екологічних проєктах може принести значні переваги та сприяти більш успішному впровадженню та виконанню таких проєктів.

Подібна комбінація в управлінні екологічними проєктами може бути досягнута наступними кроками:

- Гнучкість і адаптивність планування;
- Запровадження комунікації та співпраці;
- Збалансованість інновацій та стабільності.

Гнучкість і адаптивність у плануванні грають критичну роль у впровадженні екологічних проєктів. Agile методології пропонують ітераційний підхід до розробки, де проєкт розбивається на невеликі, реалізовані за короткий час фрагменти. Це дозволяє ефективно реагувати на зміни в екологічних умовах, шляхом швидкої модифікації планів та пріоритетів. Наприклад, якщо з'являється нове наукове відкриття або зміни в законодавстві, команда може швидко перерозподілити ресурси для впровадження цих змін у проєкт.

Традиційні методи, наприклад, такі як Waterfall, можуть бути використані для планування довгострокових цілей і стратегій. Ці методи зазвичай передбачають більш детальне передбачення процесу розробки заздалегідь і чітко визначені кроки виконання. У випадку екологічних проєктів, де існують стабільні та передбачувані етапи, такий підхід може бути ефективним для визначення загальних цілей та встановлення графіка виконання.

Waterfall (Каскадний метод) - це традиційний метод управління проєктами, який передбачає послідовність фаз, які включають в себе визначення вимог, проектування, розробку, тестування та впровадження. Кожна фаза виконується послідовно, і перед переходом до наступної фази необхідно завершити попередню. У Waterfall процес розглядається як лінійний, з мінімальними можливостями для змін і коригувань під час виконання проєкту.

Waterfall метод може бути використаний в екологічних проєктах, особливо там, де вимоги та цілі проєкту є стабільними і чітко визначеними з самого початку. Наприклад, великі інфраструктурні проєкти, які передбачають будівництво екологічних об'єктів, таких як очисні споруди або сонячні електростанції, можуть бути керовані за допомогою Waterfall методу.

Запровадження ефективної комунікації та співпраці в управлінні екологічними проєктами є ключовим для їх успішності. Agile методології активно пропагують взаємодію між учасниками команди та створення

відкритого середовища для обговорень і вирішення проблем. Це забезпечує швидке реагування на зміни, вирішення непорозумінь та вдосконалення процесів.

Однак екологічні проєкти часто мають великий соціальний та політичний вплив, і співпраця з різними зацікавленими сторонами, такими як урядові органи, громадські організації та інші зацікавлені групи, є критично важливою. У цьому контексті традиційні методи можуть допомогти формалізувати комунікацію з цими сторонами, встановити чіткі процедури обміну інформацією та забезпечити звітність щодо прогресу проєкту.

Наприклад, в управлінні екологічними проєктами можуть бути важливі відносини з місцевими органами влади, які визначають правила та регулюють діяльність у цій сфері. Використання традиційних методів для спілкування з такими сторонами може допомогти забезпечити відповідність з нормативними вимогами та отримати підтримку для реалізації проєкту.

Збалансованість інновацій та стабільності в управлінні екологічними проєктами є важливим фактором для їх успішного виконання. Agile підхід дозволяє швидко впроваджувати інноваційні рішення, реагуючи на зміни в екологічних умовах та вимогах ринку. Наприклад, якщо з'являються нові технології для збору та обробки екологічних даних, команда може швидко переключитися на їх впровадження, щоб підвищити ефективність проєкту або зменшити вплив на навколишнє середовище.

В свою чергу традиційні методи теж корисні в сфері екології, де велика частина проєктів має довгостроковий характер і вимагає значних інвестицій.

Список використаних джерел:

1. Мельник Л. Г. Основи екології. Екологічна економіка та управління природокористуванням [Підручник] / Л.Г. Мельник, М.К. Шапочка. – Суми: ВТД “Університетська книга”, 2006. – 759 с.
2. Кучкова Н. В. Екологічний менеджмент у стратегії сталого розвитку України: теоретичний аспект // Екологічний менеджмент: Зб. наук. Пр. за матеріалами Другої науково-практичної конференції «Роль молоді у формуванні екологічного менеджменту» / За ред. В.А. Гайченка. – К.: МАУП, 2006. – 266 с.
3. Білявська Ю. В. Формування та імплементація екологічної політики на підприємстві. Вісник Херсонського державного університету. Серія «Економічні науки». 2015. № 1. С. 73–77.
4. Гавловська Н. І. Управління проєктами : навч. посібник / Н. І. Гавловська, Є. М. Рудніченко. – Хмельницький : ХНУ, 2022. – 258 с.
5. Силкіна Ю. О. Agile-менеджмент – ефективна практика системи управління підприємством. DOI: <http://doi.org/10.31617/k.knute.2019-04-12.19>
6. Бушуєв С. Д., Бушуєв Д.А., Бушуєва Н.С., Козир Б.Ю. Інформаційні технології розвитку компетенцій менеджерів з управління проєктами на основі глобальних трендів. Інформаційні технології і засоби навчання. 2018. Т. 68. № 6. С. 218–234.
7. Білик О. С. Екологічний менеджмент на промислових підприємствах України: зміст та сутність поняття. Енергозбереження. Енергетика. Енергоаудит. 2016. № 12 (106). С. 49–64.

8. Савчук Р. В. Селекція інноваційних проєктів з урахуванням їх адаптивних властивостей / Р. В. Савчук // Наука та прогрес транспорту. Вісник Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту. – 2007. – №17. – С. 260-262.

РОЗВИТОК ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У ВИЩІЙ ОСВІТІ

*Лі Хайлун, Большая О.В.
Полтава, Україна*

Глобальна інтеграція у сучасному світі є неухильною тенденцією, що впливає на всі сфери суспільного життя. Ці процеси охоплюють різноманітні аспекти, від суспільного виробництва до культури та духовного життя, освіти й науки, ставши ключовими факторами у формуванні життєвого стилю та якості життя як усього світу, так і окремих національних суспільств. Ця всепроникна природа глобалізації вимагає розробки нових управлінських критеріїв для адаптації до нового етапу розвитку суспільства.

Вирішальне значення у забезпеченні результативності будь-якого процесу відіграють інновації. Сам термін «інновація» походить від латинського «*povatio*», що означає «оновлення» (або «зміна»), приставки «*in*», яка перекладається з латинського як «у напрямку». Якщо перекладати дослівно «*innovatio*» – «у напрямку змін». У широкому значенні слова під інноваціями розуміють прибуткове використання нововведень у вигляді нових технологій, видів продукції та послуг, організаційно-технічних та соціально-економічних рішень виробничого, фінансового, комерційного, адміністративного або іншого характеру [1].

Сам термін «інновація» видатний економіст Й. Шумпетер запровадив у 30-ті рр. XX ст. Інновацію він трактував як зміну з метою впровадження та використання нових видів споживчих товарів, нових виробничих, транспортних засобів, ринків і форм організації у промисловості, інновація є головним джерелом прибутку: «прибуток, по суті, є результатом виконання нових комбінацій», «без розвитку немає прибутку, без прибутку немає розвитку» [1].

Сучасне трактування інновацій розглядає це поняття як процес у результаті впровадження кардинально нового або значущого покращення у продукт, послугу, процес, метод виробництва або організаційну систему, що приносить користь та створює цінність для споживачів або підприємства. Інновації можуть виявлятися у різних формах, включаючи технологічні зміни, новаторські підходи до управління, соціальні і культурні ініціативи.

Це поняття також охоплює процес створення, розвитку та впровадження новітніх ідей, продуктів або послуг на ринку з метою покращення ефективності, конкурентоспроможності та створення нових можливостей.

Інновації вважаються ключовим фактором успіху у сучасному світі, оскільки вони стимулюють розвиток та зміну в усіх сферах життя суспільства,